

Hana Repová

PRAVDA
O NÁS DVOCH

Voľné pokračovanie románu *Bob plače potichu*

IKAR

Hana Repová

PRAVDA
O NÁS DVOCH

Text © 2024 by Hana Repová
Jacket design © 2024 by Zuzana Valková
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Korigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku navrhla Zuzana Valková.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2024
ako svoju 2 258. publikáciu v elektronickej podobe.
Druhé vydanie, v Ikare prvé.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9533-9

Prológ

V živote každého z nás sú veci, ktoré ľutujeme. A neverím nikomu, kto tvrdí, že by v živote neurobil nič inak. Pravdaže by urobil. Len sme niekedy príliš zbabelí na to, aby sme si to dokázali priznať.

U mňa to nie je iné, hoci navonok sa snažím tváriť, že som nad vecou. A väčšina ľudí ma pozná príliš málo na to, aby ma prekukla. Keby som mohol vrátiť čas, nikdy by som nešiel na oslavu svojho najlepšieho kamaráta, nikdy by som tam nepil a zabránil by som tomu, aby sa jeho neverná priateľka dostala ku kľúčom od jeho auta. A ak by sa mi to predsa len nepodarilo, bolo ešte niečo, čo by som už nikdy neurobil...

Neopil by som sa, a ak predsa, nešiel by som pripitý na druhý deň do nemocnice, aby som nemusel celý život žiť s pocitom, že som možno zavinil smrť dcéry svojho kolegu. Laura mi prakticky umrela pod rukami, a hoci ma môj nadriadený presviedčal, že som jej smrť nezavinil, nikdy si to celé neodpustím. Často na to myslím, zahŕňam ju do svojich modlitieb a prosím ju o odpustenie. Lebo iba ona jediná je toho možno schopná.

A ak by mi zostala ešte jedna možnosť, už by som nikdy nedovolil, aby z môjho života zmizla Nil. No to je už celkom iný príbeh a iná pravda.

Pravda o nás dvoch.

Kapitola 1

Nil sedela na slnkom vyhriatych schodoch pred bytovkou, v ktorej bývala prevažne len s mamou, a čítala jednu zo svojich obľúbených kníh, keď pri bytovke oproti zastalo staré ošúchané auto. Tackajúci sa muž, ktorý z neho vystúpil, sa pohol k dverám toho domu. Auto pomaly odchádzalo, ale niekto ešte stiahol okienko a zakričal zopár vulgárnych výrazov. Muž zastal a vystretým prostredníkom zamával za odchádzajúcim vozidlom. Auto zmizlo za rohom a mužov pohľad spočinul na Nil. Provokačne sa na ňu zahľadel a prekrižil si ruky cez prsia. Bolo prineskoro na to, aby sa utekala schovať domov. Hoci sa tvárila, že číta, cítila na sebe jeho pohľad a potlačila nutkanie ujsť. Možno ju dnes nechá na pokoji.

„Čo tam sedíš, ty chudera... Slníš sa? Čo keby si Ťahala slniť sa domov?“

Spustila hlavu ešte nižšie do knihy a tvárila sa, že ho vôbec nepočuje.

„Otec, máš telefón...“ Z domu, pred ktorým muž stál, vybehol chalan len o niečo starší od nej. Muž sa tackavým krokom pohol dovnútra, čosi si šomral a rozhadzoval pritom

rukami. Chlapec vošiel za ním, no predtým ako zatvoril dvere, sa za ňou ešte raz obzrel. Možno sa ich pohľady stretli, no boli od seba príliš vzdialení, aby to vedeli s istotou.

„Matthias? Matthias, kto volal? Ten telefón je hluchý!“

Chlapec sa stratil v dome a Nil si konečne vydýchla. Bývať vedľa rodiny, ktorá neznáša cudzincov, nebolo pre turecké dievča jednoduché, no za tie roky si už zvykla. Naučila sa rozoznať zvuk susedovho auta už z diaľky a poväčšine sa mu včas pratala z cesty. Už dávno si prestala želať, aby sa odtiaľto odsťahovali, lebo vedela, že sa to nikdy nestane. Bývali v byte pre rodiny odkázané na sociálnu pomoc štátu a na pridelenie iného podobného bytu sa čakalo dlho. A musel byť na to pádny dôvod. Keď jej bolo naozaj ťažko, v tichu izby zatvorila oči a v duchu sa preniesla k starkej na slnkom zaliatu kamenistú pláž na tureckom pobreží. V bezpečí svojej izby mohla snívať, že tam bola doma. No keby len trochu otvorila svoju dušu realite, vedela by, že aj tam už bola len cudzinkou. V Nemecku bola cudzinkou, lebo sa narodila v Turecku. Mala turecké meno a korene a vyznávala ich hodnoty a tradície. Nehovoriac o tom, že jej husté gaštanové vlasy a veľké mandľové oči ihneď prezradili jej pôvod. A v Turecku bola zasa cudzinkou, lebo neovládala svoju materinskú reč tak bezchybne ako jej rovesníci, nepoznala ich hry ani slangové výrazy detí hrajúcich sa na pláži. Napriek snahe sa jej do jej výslovnosti ľahký nemecký prízvuk, ktorý domáci hneď odhalili. Slnko pomaly zapadalo, a tak vstala a vošla späť do prázdneho bytu. Po západe slnka mala prísne zakázané zostávať vonku. Nebol tu síce nikto, kto na jej poslušnosť dohliadal, no považovala za najmúdrejšie držať sa maminých zákazov. Ticho sa odrážalo od

stien a ona si želala nabažiť sa ho, aby si ho vedela neskôr vybalíť ako čokoládu, ktorú si občas odložila na neskôr. Bola to zriedkavá pochúťka v časoch, keď mala mama jednu zo svojich „ľúbezných nálad“. Lahla si na posteľ a v lone držala knihu v turečtine, ktorú čítala už niekoľko dní. Ten jazyk jej dával naozaj zabrať. Keby bola v nemčine, zhltna by ju za dva, nanajvýš tri dni. Knihy boli jej vášeň, jej čarovný svet, útočisko. Po pár riadkoch jej myseľ zabľúdila k starej mame. Ako rada by bola teraz v jej kuchyni! Robili by spolu baklavu a spievali piesne, ktoré starú mamu naučila ešte jej stará mama. Bolo jej za ňou smutno. Za jej láskavým úsmevom, za jej vôňou aj pohladením. Istý čas si dokonca myslela, že je to jej mama, lebo ju vychovávala. Až po príchode do Nemecka sa jej začali ujasňovať príbuzenské detaily.

Matthias sledoval z okna svojej izby, ako sa v izbe, v ktorej bývala Nil, rozsvietilo. Zasa raz prekabátil otca a predstieraným telefonátom ho odlákal z Nilinho dosahu. Prečo musel to dievča stále urážať? V rodine jeho otca cudzincov nikdy nemali v láske, no po tom, ako otec prišiel o prácu taxikára a dostal ju namiesto neho turecký inžinier, prišiel aj o zvyšky zdravého rozumu. To, že o tú prácu prišiel vlastnou vinou a hlavne tým, že pravidelne chodil do práce opitý, odmietal brať do úvahy. Tak ako to, že turecký inžinier, ktorý to jeho miesto dostal, bol na túto prácu príliš kvalifikovaný a vlastne by mal pracovať na celkom inom mieste a za celkom inú mzdu. Otcovi bolo jasné iba jedno. Cudzinci sa tu rozťahovali a pripravovali domácich o prácu. Svetlo v Nilinej izbe zablikalo a zhaslo. Stávalo sa to bežne, minimálne dvakrát za týždeň. Vedel, že chvíľu bude tma. Tušil, že hľadá náhradnú žiarovku a o minútku znova roz-

svieti. S elektrinou v ich byte čosi nemohlo byť v poriadku. Sledoval čas na svojich starých hodinkách. Dával jej ešte tridsať sekúnd. Päť, štyri, tri...

Svetlo. Videl, ako prešla cez izbu a niesla stoličku, na ktorej pri výmene žiarovky stála, znova k stolíku. Keď sa otočila, inštinktívne sa prikrčil, hoci ho cez hustú bielu záclonu nemohla vidieť. Napriek tomu musel byť opatrný.

*

Prvý raz si ju všimol, keď mala asi päť rokov. On mal vtedy už celých osem a každé ráno chodieval okolo ich domu do školy. V to ráno ho po príchode na ulicu privítal krik a bezútešný plač. Vonku pri vedľajšej bytovke stál taxík a pri ňom staršia žena. Nil srdcervúco plakala a naťahovala za ňou ruky, no ďalšia, o čosi mladšia žena ju pevne zvierala v náručí a ťahala k domu. Musela to byť jej matka, lebo celý čas na ňu kričala, staršej žene vydávala strohé pokyny a gestikulovala, aby už išla. Po lícach tej staršej tiekli také isté slzy ako Nil. Hoci po turecky nevedel ani slovo, vydedukoval, že chcela odísť so starou mamou, no matka jej v tom bránila. Dovtedy nevidel v niečej tvári toľko bolesti a zúfalstva ako v tej jej. Nikdy predtým ani potom s ňou nehovoril, napriek tomu rýchlo pochopil, že ona sa mu zámerne vyhýba. Možno mala pocit, že je rovnaký ako jeho pijanský otec, ktorý zo všetkého zlého vo svojom živote obviňuje cudzincov. Matthias sa na ňu však pozeral rád, hoci len potajme. Aspoň si to myslel. Aj vtedy, v ten deň, keď ju nenápadne sledoval, ako vonku pleje burinu v malom riadku kvetov, ktoré zasadila pri vchode do ošarpanej bytovky. Otec mal znova návštevu. Niekoľko alkoholom potúžených priateľov a ich deti. Matthias sa odmietol zúčast-

niť na ich hlučnej zábave s výhovorkou, že sa musí ešte učiť. Cestou do domu zbadal Nil a na okamih neodolal pokušeniu pozorovať ju. Mala deväť rokov a zo dňa na deň bola krajšia. Sledoval, ako opatrne kyprí zem a zbavuje ju buriny. Jej ruky pracovali napriek jej mladému veku rýchlo a isto.

„Ale, ale... mladý pán sa nám zahľadel do tureckej slečinky!“ Otcov polotriezvy kumpán sa išiel vymočiť za roh domu a znenazdajky sa objavil rovno za Matthiasovým chrbtom bez toho, aby ho počul. Doriti! Ako mohol byť taký neopatrný!

„Do nikoho som sa nezahľadel!“

„Helmut! Poď sem, mám pre teba prekvapenie...“

Muž chlapca nešetrne uchopil za golier košele a volal na jeho otca. Matthias sa mu snažil vytrhnúť, no chlap, páchnuci po pálenke a pote, ho držal pevne ako kliešť.

„Čo je? Čo sa deje?“ Otec sa objavil takmer okamžite. V kútiku úst mal zapálenú cigaretu a krvou podliate oči upieral na syna.

„Len sa pozri! Tvojmu synáčikovi sa zapáčila susedka...“ Prižmúrené oči otca sa upreli priamo naňho. Chytil ho obrovskou rukou rovno pod krk a nemilosrdne mu zatlačil prsty do hrdla. Matthias nemohol prehĺtať ani dýchať. Otcova dlaň mu drvila hrdlo. V strachu, ktorý ho ovládol, sa pokúsil uchopiť otcove prsty a vyslobodiť sa z jeho stisku, no otec a jeho kamaráti sa len smiali. Po chvíli, ktorá mu pripadala ako hodina, ho konečne pustil, no skôr ako stihol poriadne lapiť dych, dostal tvrdý úder do tváre. Žlč sa v ňom dvíhala a najradšej by mu to ihneď vrátil. Veľmi dobre však vedel, že proti nemu nemá žiadnu šancu. Kútikom oka zahliadol mamu, ako sleduje z okna jeho nemotorné pokusy vstať zo zeme. Prikryla si ústa, no otcovi sa neodvážila postaviť, ani

keď bol sám, nieto ešte teraz. Bola v jeho rukách len bábka. Matthias jej pomoc ani neočakával. Vedel, že otcov trest pre ňu, ak by sa proti nemu postavila v kruhu jeho kumpánov, by bol nemilosrdný.

„Ak sa ti teda nepáči, hoď po nej kameň!“ Jeden z faganov, ktorí patrili otcovmu kamarátovi, mu natrčil otvorenú dlaň s veľkým kameňom, čo zdvihol na ich neupravenom dvore.

„Čo?“

„Ak sa ti nepáči, tak to dokáž! Hoď po nej kameň!“ zopakoval ten chalan so škodoradostným úsmevom.

Všetky pohľady sa upreli na Matthiasa. Otec pristúpil ku chlapcovi, zobral mu kameň z dlane a podal ho Matthiasovi.

„Tu máš! Hoď ho po nej! A mier na hlavu!“

Matthias uprel pohľad na Nil, ako si ďalej nič netušiac pleje svoj riadok, a v duchu ju úpenlivo prosil, aby sa zdvihla a zmizla v bytovke. Jeho nemá prosba však zostala nevypočutá. Všetky oči zastali na ňom. Telom mu prebehla vlna paniky. Vedel, že nemá na výber. Ak to neurobí, potvrdí ich teóriu a to bude pre Nil oveľa horšie. Vedel, že otec je pripravený hodiť ten kameň sám a mušku mával presnú. Ak to neurobí, stiahne na Nil nielen otcovu pozornosť, no zamerajú sa na ňu aj ostatní. To nemohol dovoliť. Nemal inú možnosť. Musel ten prekliaty kameň hodiť. Zobral ho do ruky. Cítil ťažobu vo svojej dlani, no tá na jeho srdci ju niekoľkonásobne prevyšovala.

„Predstav si, že hádžeš šípky a jej hlava je stredový kruh. Snaž sa získať čo najväčší počet bodov.“ Otec sa podnapito uškŕňal nad svojím nepodareným vtipom a čakal na zásah.

„No tak! Nebudem tu do večera. Hádž konečne!“

Kruh okolo neho sa zúžil. Cítil, ako mu otec dýcha na krk. Odstúpil od zápachu lacnej pálenky, zhlboka sa nadýchol a zahnal sa. Chcel jej hodiť ten kameň ponad hlavu, akoby len o niekoľko centimetrov netrafil cieľ. Aj keď si bol istý, že tým na seba strhne otcov hnev. No Nil sa práve v tej chvíli postavila, aby si posunula podložku, na ktorej kľačala. Trafil ju do paže. Presne medzi plece a lakeť. Ulicou sa rozľahol jej výkrik, keď sa bolestivo chytila za ruku. Hrabličky, ktoré držala v ruke, jej spadli na zem. Všetci okolo neho sa smiali, len otec ho zozadu prudko udrel po hlave.

„Ach, ty nemehlo! Mám ti ukázať, ako sa to robí?“ zdvihol zo zeme ďalší kameň, pripravený ukázať Matthiasovi, ako sa správne mieri.

„Hej! Čo to robíte! Okamžite volám políciu...“

V okne nad Nilinou hlavou sa zjavila susedka. Matthias ešte nikdy nebol tejto zvedavej ženskej vďačnejší ako práve teraz.

„Naničhodníci! Toto sa vám len tak neprepečie...“

„Poďme dozadu.“ Otec ukázal hlavou za dom. Vedel, že syn tej ženy je policajt, a už viackrát s ním mal opletačky. Nemal chuť robiť si ďalšie nepríjemnosti.

Všetci sa vzdialili, len Matthias stál a cival na Nil, ako plače a drží si boľavú ruku, až kým nezmizla vo vchode. Predtým, ako sa dvere za ňou zatvorili, sa ešte raz otočila a pozrela jeho smerom. Videla ho a presne vedela, že on bol ten, kto hodil kameňom.

„Povedal som dozadu!“ Otec ho zdrapil za vlasy a ťahal za dom, kde boli schovaní pred pohľadmi zvedavých suse-

dov. Ktosi priniesol ďalšiu fľašu a tá obrátila ich pozornosť iným smerom. Matthias využil, že sa oňho už nezaujímajú, a zmizol v dome. Vybehol do svojej izby a podišiel k oknu. Nil odišla a vonku už padal súmrak. Chvíľu čakal a dúfal, že sa znova ukáže. Že uvidí, že ju ruka už nebolí, no vedel aj to, že dúfa márne. Tá rana bola príliš silná a jej ruky príliš chudé na to, aby sa z takého úderu rýchlo spamätala. Zrazu sa v jej okne rozsvietilo a on videl, ako prešla po izbe. Vedel aj to, že tam okrem nej nie je nikto, kto by jej pomohol alebo ošetril ruku. Jej otca tu vídal zriedkavo. Prišiel azda raz za štvrt' roka, zdržal sa niekoľko dní a opäť zmizol. Matka pracovala na zmeny v neďalekej továrni. Zrazu svetlo v jej izbe zablikalo a zhaslo. No tentoraz čakal márne, že Nil si prinesie stoličku a vymení žiarovku. Zostalo tma. Po ufúľanej chlapčenskej tvári mu tiekli slzy.

Neskoro v noci, keď sa matka pobrala do postele a otec hlasno chrápal na gauči v obývačke, vkradol sa do kúpeľne a prezrel obsah lekárníčky. Vedel, že v nej sú silné lieky proti bolesti, ktoré užívala matka pri migréne. Čo pomáha proti bolesti hlavy, to predsa musí pomôcť aj pri iných bolestiach. Potajme vybral blister s tabletkami a vopchal si ho do teplákov, ktoré si rýchlo natiahol na pyžamo. Opatrne vyšiel z kúpeľne a po špičkách opustil byt. Vyšiel von a hľadel do ešte stále tmavých okien protiľahlej bytovky. V jej izbe sa už po zvyšok večera nerozsvietilo. Aj všetky ostatné miestnosti zostali tmavé. Tak rád by jej povedal, ako ho to mrzí. Že naozaj nechcel. Že musel...

No ako jej to mal vysvetliť? Vchodové dvere boli dokorán otvorené. Po chvíľke váhania vykročil rovno k nim a bez problémov sa dostal až k dverám ich bytu. Chvíľu v tme načúval,

no všade vládlo ticho. Žiadne svetlo, žiadne zvuky. Potom nabral odvahu, opatrne položil lieky na rohožku pred dverami a zaklopal. Zbehol dolu pod schodište a čakal. Dúfal len, že svetlo na schodisku nezhasne priskoro. V skle vchodových dverí videl odraz, keď sa dvere otvorili a Nil opatrne zastala na prahu. Videl, že oči má ešte stále opuchnuté od plaču a na nahom ramene sa jej už črtá veľká modrina. Zbadala lieky na rohožke a zmätene ich otáčala v prstoch. Potom sa pozrela smerom hore. Očividne si myslela, že ich priniesla suseda, ktorá ju dnes popoludní svojím krikom zachránila.

„Ďakujem,“ zavolala do ticha a zmizla za dverami.

Matthias sa potichu vkradol do svojej izby a sadol si k oknu. Túžobne čakal, až sa v byte oproti rozsvieti. No zostalo tma. Na druhý deň veľmi skoro ráno ho zobudili sirény hasičských áut. Z bytu oproti sa valil dym. Detské srdce mu stuhlo od hrôzy a jeho obavy sa naplnili. Už ju nikdy nevidel...

O DVADSAŤŠEŠŤ ROKOV...

Kapitola 2

„Pýtali som sa vás, čo bolo vašou motiváciou študovať medicínu?“

„Prosím?“ Matthias potriasol hlavou a pokúšal sa vrátiť do prítomnosti. Sedel v tichom kúte elegantnej hotelovej kaviarne a poskytoval interview novinárovi z najčítanejšieho nemeckého denníka, keď ho opäť prepadli spomienky na detstvo.

„Bolo to niekoľko osobných dôvodov, z ktorých ani jeden nebol dôležitejší než ten druhý,“ odvetil vyhýbavo.

„A prečo ste sa rozhodli uskutočniť takú náročnú operáciu na vlastné náklady práve u tohto dieťaťa? Musela vás predsa niečím osloviť.“

Operácia, ktorú s kolegom urobili, bola výnimočná jedine tým, že rodičia toho dieťaťa si ju nemohli dovoliť. Pochádzali z najchudobnejšej časti Turecka, a keď ho charitatívna organizácia oslovila, neváhal ani chvíľu.

„Bolo to spontánne rozhodnutie. Neexistuje pre to nijaký iný dôvod. Jedni chodia na dobročinné akcie, iní podporujú humanitárne spoločnosti a ja som sa rozhodol urobiť túto operáciu. Nie je na tom nič zvláštne.“ Naozaj ani na

minútu nepomyslel na to, že by rodičia dieťaťa z vďačnosti mohli zverejniť svoj príbeh. A potom už udalosti nabrali rýchly spád. Žiadosti o rozhovor a ponuky na hostovanie v televíznych reláciách sa sypali rovnako ako zúfalé žiadosti iných ľudí, ktorí sa naňho obracali s prosbou o operáciu pre seba alebo pre svojich blízkych.

„Dobre, ale čím sa líšila malá Nil Yilmaz od ostatných, že ste si na operáciu vybrali práve ju?“ Redaktor nebol ochotný prijať jeho vyháňavú odpoveď. Čo mu mal povedať? Že jej meno v ňom prebudilo zlé svedomie? Spomienky na detstvo? Alebo na rasisticky založeného otca, ku ktorému sa už ani nepriznával? Kto by teraz pochopil dušu chlapca, ktorý stratil svoju prvú lásku? Oči redaktora sa naňho neúprosne upierali. Dnes sa však na to naozaj necítil.

„V živote každého z nás sa raz objaví istá Nil a každý z nás by mal v rámci svojich možností prispieť k tomu, aby bol tento svet aspoň o kúsok lepší a šťastnejší. Neurobil som to preto, aby bol tento príbeh medializovaný. Nikdy som to neočakával ani nepodporoval. Bolo to pre niečo, čo si zatiaľ nechám pre seba.“

Po tých slovách sa zodvihol a urýchlene sa rozlúčil s trochu zmäteným novinárom. Ospravedlnil sa, že mu nemôže venovať viac času, ale naozaj nebolo o čom hovoriť a povinnosti volajú. Vyšiel na ulicu a mal pocit, že sa konečne môže slobodne nadýchnuť.

Udalosti posledných dní udávali jeho pomerne pokojnému životu neuveriteľné tempo. Cestou domov hľadel z okna taxíka na farebne rozsvietenú panorámu mesta. Detstvo, kto-

ré prežil v meste vzdialenom viac ako päťsto kilometrov od miesta, kde žil teraz, bolo úplne odlišné. A predsa ho spomienky na Nil sprevádzali takmer denne. Často si kládol otázku, či ich vyvoláva zmarená láska tínedžera alebo jeho zlé svedomie. Možno kombinácia oboch. Od toho dňa, keď zmizla z jeho života, uplynulo viac ako dvadsať rokov, no on nikdy nezabudol. Občas sa mu spomienky a hryzenie svedomia podarilo zatlačiť na nejaký čas do úzadia, ale so železnou pravidelnosťou sa vracali. A to vždy, keď to najmenej očakával. Z času na čas ešte vo sne vídal jej oči, jej plachý úsmev. Zobúdzať sa v noci s divoko tlúčiacim srdcom a nevedel prečo. Tých zopár vzťahov počas štúdia vždy stroskotalo na tom, že sa nedokázal celkom otvoriť nijakej inej žene. Hoci sa o to naozaj pokúšal, v jeho duši zostala akási trinásťta komnata, od ktorej sa žiadnej z jeho známostí nepodarilo získať kľúč. Tie inteligentnejšie to časom pochopili samy. Tie druhé čakali a dúfali. Márne. Museli to byť tri roky, čo na Silvestra ukončil posledný vážnejší vzťah. Teraz bol koniec októbra a ďalší z tých nezmyselných rokov sa chýlil ku koncu. Mal pocit, že sa od toho predchádzajúceho ničím nelíšil. Nežil, len vegetoval. Počas chmúrnejších dní vo svojom živote premýšľal, aké je nespravodlivé, že má často na oddelení ľudí, ktorí skončia v kóme. Čo by ich príbuzní dali za to, aby otvorili oči a žili svoj život ako doteraz! Všetci tí rodinní príslušníci a priatelia, ktorí čakali na nemocničných chodbách a modlili sa. Dúfali. A koho má on? Komu by chýbal on? Matke? Tej nedokázal odpustiť, že mu vybrala za otca takého človeka. To, že sa mu celý život nedokázala vzoprieť, ticho trpela a znášala bitky. Svoje aj Matthiasove. Aj tak vedel, že jej nikto zo susedov tie rozprávky o pádoch

na schodoch a náhodných úderoch o dvere neverí. A najviac sa na ňu hneval za to, že si siahla na život práve vtedy, keď ju najviac potreboval. Len desať dní po tom, ako stratil Nil, vlastne stratil aj matku. Otec zasa raz neprišiel domov, lebo pil so svojimi kumpánmi v nejakej treťotriednej krčme. Matka sa nalíčila, obliekla si svoje najkrajšie šaty, obula si svadobné lodičky a užila všetky lieky, ktoré boli v dome. Ibaže ju nenašiel otec, ale Matthias. Urobil raňajky, ktoré mala pripraviť ona pre neho, a šiel ju zobudiť. Nezomrela, no už nikdy nebola celkom v poriadku a už nikdy sa domov nevrátila. Najskôr psychiatria, potom z ústavu do ústavu. A on zostal s otcom sám...

„Konečná, mladý pán.“ Taxikárov hlas ho vytrhol z myšlienok.

„To je v poriadku,“ strčil mu do ruky bankovku, ktorá zahŕňala aj primerané prepitné, a vystúpil pred domom, kde býval. Z vrecka obleku vytiahol kľúče a načúval ozvene svojich krokov. Zo schránky vyhádzal reklamné letáky aj niekoľko listov a bez záujmu ich prebehol. Nič, čo by stálo za zmienku.

Len čo vošiel do bytu, rozozvučal sa mu mobil v taške. Chvíľu bojoval s pokušením zaujať pozíciu mŕtveho chrobáka. Naozaj dúfal, že dnes večer už nikoho nebude musieť ani vidieť, ani počuť. Predstava večera stráveného pri knihe, ktorú práve čítal, a pohári piva bola neuveriteľne lákavá. No zvonenie neutíchalo, a tak s povzdychom zalovil v taške. Už keď prijímal hovor od svojho najlepšieho priateľa, vedel, že vidina pokojného večera je utópia. Tento chlap fungoval už viac ako tridsať rokov ako magnet na problémy.

„No čo, ty povaľač, kde horí?“

„Matthias! Valery spadla zo schodov. Za koľko tu môžeš byť?“

„Volaj sanitku. Idem.“

Strach v Jensovom hlase okamžite prepol jeho vnemy do stavu najvyššej pohotovosti. Napriek relatívne prázdny uliciam na každej červenej na semafore nedočkavo klopal prstami na volant. Tie červené fázy dnes trvali nekonečne dlho. V duchu si nadával, prečo sa Jensa nespýtal aspoň na nejaké podrobnosti. Kde sa zranila? Je vôbec pri vedomí? Snažil sa upokojiť myšlienkou, že dispečerka mu azda po telefóne pomôže lepšie než on. Len čo sa rozbehol, už musel brzdiť, lebo na ďalšej križovatke naskočila červená. Dopekla! Dopekla! Potlačil nutkanie dupnúť na plyn a tváriť sa, že tú červenú vôbec nevidel. Jensovi však najmenej pomôže, ak spôsobí dopravnú nehodu. Siahol za mobilom a premýšľal, či mu má zavolať alebo ho v pokoji nechá starať sa o Valery a dúfať, že tam dorazí čo najskôr. Jensova sestra prišla aj s niekoľkomesačným dieťaťom na návštevu, lebo ju jej horný sused vytopil. Zajtra sa mala vrátiť domov a teraz toto. Zodvihol oči vo chvíli, keď popred jeho auto prechádzala po priechode žena. Bolo už síce šero, ale niečo na jej profile spôsobilo, že od nej nevedel odtrhnúť oči. Bola zahalená do vkusného sivého kabáta, na hlave mala o niečo tmavšiu čiapku, spod ktorej jej vykúkali tmavé kadere. Sledoval, ako prešla na druhú stranu a odkračala do hustnúcej tmy. Otočil sa za ňou a napínal zrak v snahe ešte zahliadnuť jej obrysy, no bola preč. Červená na semafore pred ním vytrvalo svietila a okolo neho prefrčala sanitka so sirénou. Dúfal, že sú to kolegovia, ktorí idú na pomoc Valery. Konečne sa pohol a snažil sa sústrediť na šoférovanie, no pred očami mal